

Adekvatnost, odnosno adaptiranost živih bića na okolinu nije posljedica direktnog utjecaja okoline, već eliminacije neadaptiranih oblika u mehanizmu selekcije. Suprotna tvrđenja, dana od Lisenkove škole, nisu izdržala egzaktnu, dokumentiranu kritiku. Ako bi postojala svemoć vanjskih faktora, bez obzira na unutrašnju strukturu organizma, onda bi se zaista u svakome pravcu mogli organizmi promijeniti, kao što to i zastupa lamarkizam. To je idealističko, antimaterijalističko shvaćanje. Po Lisenku su promjene nasljednosti adekvatne utjecaju okoline, pa su pri istim uvjetima kvalitativno jednake. U takvim bi prilikama selekcija bila zaista bez smisla. Nažalost, i u nekim visokoškolskim udžbenicima, koji se kod nas i u posljednje vrijeme upotrebljavaju i prevode kao najnaprednija naučna literatura, ima neolamarkističkih i lisenkističkih shvaćanja.

Posve je jasno da humana genetika ne može čekati na nove mutacijske oblike i odabiranje takvih konstitucija među ovima koji bi bili osobito povoljni. Povećanom radioaktivnosti mogu se čak očekivati sve frekventnije nepovoljne mutacije, i to će staviti eugeniku pred nove zadatke i nove kušnje. Na osnovi lisenkističkog gledanja **bilo bi moguće** da zaključimo da bi se čovječanstvo moglo priviknuti na radioaktivna zračenja i da bi se stečena rezistencija mogla nasljedno prenositi. Ali mi znamo da su germinativne stanice, embrioni i mladi organizmi, napose tako visoko diferenciranih organizama kao što su ljudi, osobito osjetljivi i da se zračenjem sve više povećava frekvencija mutabilnosti. Prema tome, lisenkistička shvaćanja, ako se primjenjuju u humanoj genetici, mogu biti naročito opasna.